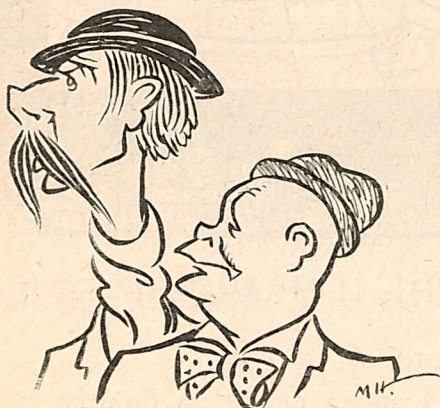

Насмалко не нададохъ викъ,
като ги видѣхъ на екрана:

Крачунъ разправя съсѣ ржце,
а Малчо крачи по платното,
и ту се смѣятъ отъ сърдце,
ту пѣкъ си шепнатъ на ухото.

Следъ туй, — да си умрешъ отъ
смѣхъ! —

въвъ праздни бурета се скриха...
А катъ излѣзоха отъ тѣхъ, —
ржка въ ржка се уловиха.

И докато азъ да разбера,
какво гласятъ, защо тѣй махатъ,
тѣ снеха шапки и съ „ура!“
отъ всички сбогомъ си вземаха.

Па я удариха на бѣгъ, —
но бѣгъ навѣнка отъ екрана, —
и вмигъ изчезнаха — и пакъ
платното безъ човѣкъ остана!

Кжде сж? Апарата все
трепти, но — чудо небивало! —
Платното цѣло се тресе,
ала е праздно, чисто-бѣло!

Току подвикна нѣкой: — Срамъ!
Крачунъ и Малчо избѣгали!
Кжде сж? Дръжте! Тука! Тамъ!
— На улицата ги видѣли!

Бре, дяволи! Сега? Току
да хукнемъ да ги хванемъ, друже!
Награда цѣлъ сандѣкъ локумъ
геройството ни ще заслужи!

Вмигъ всички бѣхме на крака
и тѣртихме извѣнъ вратитѣ, —
но нѣма ги и тамъ... Така
изгубиха имъ се следитѣ...

Бѣ падналь здрачъ... И ний, уви,
останахме си безутешни...
Кой може да ги улови?
Какво ли въ мрака ще ги срещне?

Ще видимъ въ следнитѣ глави
за поразиитѣ имъ смѣшни...

Д. Подвързачовъ

СЪЛА БАБА РАЙКИНЪ БОБЪ

Съла баба райкинъ бобъ,
съла, колко съла,
съла и заспала.

Зарѣмѣлъ дѣждецъ едвамъ,
три дни и три нощи, —
баба спѣла още.

Напоилъ земята вредъ,
урви и долини,
ниви и градини.

И поникналь райкинъ бобъ,
цѣфналь на широко,
попѣзѣлъ високо.